24/04/2025

24 Απριλίου: Εορτάζει ο Άγιος Νεομάρτυς Νικόλαος από τη Μαγνησία της Μικράς Ασίας

/ Βίοι Αγίων

Χριστός Ανέστη! Σήμερα, 24 Απριλίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Νεομάρτυρος Νικολάου από τη Μαγνησία της Μικράς Ασίας.

- **Του Λάμπρου Κ. Σκόντζου, Θεολόγου – Καθηγητού**

Καθ’ όλη τη διάρκεια της οθωμανικής δουλείας ευσεβείς ορθόδοξοι πιστοί χρειάστηκε να ομολογήσουν την πίστη τους στο Χριστό, μαρτύρησαν, έχυσαν το

αίμα τους για την αγάπη Του και αντάλλαξαν την επίγεια, πρόσκαιρη και φθαρτή ζωή με την αιώνια. Ένας από τους καλλινίκους Νεομάρτυρες είναι και ο άγιος Νεομάρτυς Νικόλαος από τη Μαγνησία της Μ. Ασίας.

Γεννήθηκε στην φημισμένη και όμορφη πόλη Μαγνησία της Μ. Ασίας στα 1777 από ευσεβής γονείς, οι οποίοι τον μεγάλωσαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Του στάλαξαν στην τρυφερή του ψυχή την πίστη στο Χριστό, τον σαρκωμένο Θεό και Λυτρωτή μας και αφοσίωση στην Ορθόδοξη Εκκλησία, την μόνη αληθινή Εκκλησία του Χριστού.
Ο πατέρας του ονομαζόταν Χατζή Κανέλλος και είχε προσληφθεί στη δούλεψη ενός σπουδαίου αγά και τσιφλικά της περιοχής, ονόματι Καρά Οσουμάνογλου, στο χωριό Γιαγιά Κιόι, ως γενικός επιστάτης στα κτήματά του και τα κοπάδια του. Ο Νικόλαος ζούσε μαζί του και τον βοηθούσε στην υπηρεσία του. Η θέση του κοντά στον φημισμένο αγά του έδωσε κοινωνική καταξίωση και η αφοσίωσή του σ’ αυτόν εκτίμηση από τους τούρκους της περιοχής. Όλοι τον σέβονταν και τον υπολήπτονταν.

Όταν ο Νικόλαος έγινε είκοσι δύο ετών, γνωρίστηκε με μια σεμνή πίστη και ενάρετη κόρη, με την οποία αρραβωνιάστηκαν με την άδεια του πατέρα του. Όρισαν και το γάμο, ο οποίος θα γινόταν την Κυριακή του Θωμά του έτους 1796.

Για να βγάλει τις άδεις γάμου, ζήτησε την άδεια από τον αγά και τον πατέρα του και κατέβηκε στην πόλη της μαγνησίας. Αλλά, λόγω της δούλεψής του στον τούρκο αγά είχε το δικαίωμα να φορά τουρκικά παπούτσια και κόκκινο φέσι, διότι αυτό τον διευκόλυνε στη ζωή του. Τα φορούσε βεβαίως με ειδική άδεια από τον αγά, διότι απαγορευόταν αυστηρά να τα φορούν οι Ρωμιοί, οι οποίοι ήταν να υποχρεωμένοι να φορούν άσπρο κάλυμμα στο κεφάλι για να διακρίνονται από τους τούρκους.

Όταν έφτασε στην πόλη τον είδαν οι υπηρέτες του ανωτάτου αξιωματούχου, Μουσελίμη. Τον αναγνώρισαν βέβαια, διότι ήταν γνωστός τους, ως εργάτης του φημισμένου αγά, αλλά καμώθηκαν πως δεν τον ήξεραν, τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στον αφέντη τους, με την αιτιολογία ότι παραβίασε το νόμο περί ενδυμασίας.

Ο μουσελίμης καμώθηκε και αυτός ότι δεν τον γνωρίζει, ενώ τον ήξερε και τον ρώτησε: «γιατί φοράς τούρκικη ενδυμασία, όντας Ρωμιός; Δεν γνωρίζεις την απαγόρευση; Δεν καταλαβαίνει πως αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζεις ότι η πίστη μας στο Ισλάμ είναι αληθινή και ήρθες έτσι ντυμένος για να γίνεις μουσουλμάνος και τούρκος». Ο Νικόλαος κατάλαβε πως ο πανούργος τούρκος αξιωματούχος ήθελε να τον παγιδέψει και να τον αναγκάσει να εξισλαμισθεί. Άλλωστε ήταν

γνωστές τοιούτου είδους εκβιασμοί προς τους Ρωμιούς, εξαναγκάζοντάς τους να εξισλαμίζονται. Στην αντίθετη περίπτωση τους περίμεναν βασανισμοί και θάνατος. Σταθείς με θάρρος μπροστά του του απάντησε: «Άρχοντά μου, άδικα με συλλάβατε και με ανακρίνετε. Τα ρούχα αυτά τα φορώ με άδεια δική σας, αφού ο πατέρας μου και εγώ είμαστε στη δούλεψη του αγά».

Η απάντηση και η στάση του Νικολάου και η θαρραλέα στάση του εξόργισαν τον μουσελίμη, ο οποίος έδωσε διαταγή στους υπηρέτες του να τον ξυλοκοπήσουν, αλλά ήπια, διότι έλπιζε ότι θα φοβόταν τα βασανιστήρια και θα δεχόταν να εξισλαμισθεί. Θέλησε έτσι να παραστήσει τον πονόψυχο, ότι δήθεν τον αγαπά και θέλει το καλό του και το συμφέρον του, το οποίο ήταν ο εξισλαμισμός. Θέλησε με αυτόν τον πανούργο τρόπο να τον προσελκύσει στην ισλαμική θρησκεία.

Αλλά ο Νικόλαος κατάλαβε την πανουργία του και δεν ενέδωσε στα γλυκόλογα και τα ταξίματα των υπηρετών. Κατάλαβε πως όλα αυτά είναι η αρχή περιπετειών του. Όμως μια ανεξήγητη χαρά και μια αγαλλίαση γέμισε την ψυχή του. Δέχτηκε αδιαμαρτύρητα τους ραβδισμούς και έκλεισε τα αφτιά του στα κηρύγματα, τις κολακείες και τις υποσχέσεις. Ομολογούσε ότι μένει σταθερός και αμετακίνητος στην ορθόδοξη πίστη.

Μετά από αυτό, κάλεσε ξανά ο μουσελίμης το Νικόλαο και με ήρεμο και γλυκό τρόπο τον παρακινούσε να αλλαξοπιστήσει, να ασπασθεί το Ισλάμ, αν ήθελε να αποφύγει τα βασανιστήρια και να απολαύσει τιμές και αξιώματα. Αλλά εκείνος έμεινε εδραίος στην πίστη του, απαντώντας του: «Κατάλαβέ το, εγώ δεν πρόκειται να αρνηθώ την πίστη μου, ούτε με ραβδισμούς και άλλα βασανιστήρια, ούτε και με αυτόν τον θάνατο».

Ο μουσελίμης αγρίεψε, έγινε σωστό θηρίο από το θυμό του. Πρόσταξε να τον ξυλοκοπήσουν δυνατότερα, νομίζοντας ότι από τους πόνους θα δειλιάσει και θα αλλάξει γνώμη. Ταυτόχρονα έβαλε επιστράτευσε και άλλους μουσουλμάνους να του μιλούν για τα προνόμια, την άνετη ζωή, τα πλούτη, τις ηδονές και τα αξιώματα, που τον περίμεναν αν γινόταν μουσουλμάνος. Ο Νικόλαος και πάλι έμεινε αδιάφορος. Καθόλου δεν τον δελέαζαν τα ταξίματα και οι κολακείες των μουσουλμάνων. Καθόλου δεν πτοήθηκε από το επώδυνο ξυλοκόπημα. Δεν λυπήθηκε τα νιάτα του, τους γονείς του, την μνηστή του. Όλα τα καταφρόνησε για την πίστη του στο Χριστό και άρχισε να φωνάζει με όλη τη δύναμή του: «Βλέπω μπροστά μου το θάνατό μου, αλλά αυτό δεν με κάνει να αρνηθώ την πίστη μου, με κανένα τρόπο»!

Ο μουσελίμης διέταξε να τον δείρουν και πάλι με μεγαλύτερη αγριότητα. Κα μεταχειρίστηκε σκληρότερους τρόπους να τον κάνει να αλλαξοπιστήσει. Αλλά ο

Νικόλαος δεν δείλιασε στα σκληρά βασανιστήρια και άκουγε αδιάφορα τις απειλές και τα ταξίματα. Φώναζε διαρκώς: «Το να αρνηθώ το Χριστό μου είναι πράγμα αδύνατο»!

Μετά από αυτό κατάλαβε ο τούρκος αξιωματούχος ότι ήταν μάταιο να ασχολείται μαζί του. Διέταξε να τον χτυπήσουν αλύπητα σε όλο του σώμα. Τον κτύπησαν στην κοιλιά και τον πέταξαν αναίσθητο, μισοπεθαμένο στη φυλακή. Εκεί, όταν συνήλθε, άρχισε να δοξολογεί και να ευχαριστεί το Χριστό, ο Οποίος τον αξίως να πάθει για την αγάπη Του και το όνομά Του. Τρεις ημέρες έμεινε στη σκοτεινή και υγρή φυλακή, δοξολογώντας το Θεό και προσευχόμενος. Την τρίτη ημέρα παρέδωσε την αγία του ψυχή στο Χριστό και έλαβε τον αμαράντινο στέφανο του μαρτυρίου. Ήταν 24 Απριλίου του 1796. Την ημέρα αυτή ορίστηκε να εορτάζεται η μνήμη του.

Ὁ ἐν ὑωμοπόλεος Γιαννιά-νιοϊ θυατείρων (Αζαρίου) καταγόμενος καὶ
ἐν Μαγνησία μαρτυρήσας τῇ 24η Ἀπριλίου 1796, 22 ἐτῶν ὄντος